

MEANDRY POLITYKI - komentarz Michała Stefańskiego w audycji 5 listopada 2017 roku

CO NAS CZEKA ZA PROGIEM?

W czasach, w których wypadło nam żyć oferuje się nam w zasadzie tylko dwie strategie bycia człowiekiem (ew. dwa modele bycia Polakiem, jak by wołała spora część Słuchaczy). Posłuchajmy, jak je określa jeden ze współczesnych polskich myślicieli publicystów Jan Tokarski. „Pierwsza strategia sprowadza się do tego, by zmyć z siebie piętno bycia urodzonym w określonym czasie i miejscu.[...] Druga strategia jest jeszcze gorsza. Wierzy ślepo w tradycję, upaja się swym prawdziwym lub wyimaginowanym bohaterstwem. Odnajduje jedność w strachu przed obcymi – ich dziwnymi obyczajami, niezrozumiałą mową, chorobami, które (jakoby) roznoszą.”

Tak widzi dylemat współczesności krajowy publicysta o temperamencie liberalnym – choć bynajmniej wcale nie entuzjasta bożków neoliberalizmu w typie Balcerowicza. A teraz to samo powiedziane zupełnie prosto. Szanowne Słuchaczki (Czytelniczki) i Szanowni Słuchacze (Czytelnicy). Aktualnie są dwa jednakowo podejrzane style zachowania Polaka, jak również wielu innych nacji kultury zachodniej. Ten pierwszy styl sprowadza się do kultu prywatności i dobrobytu – gdzie liczy się tolerancja, pełny brzuch i ta nieszczęsna ciepła woda w kranie), Ten drugi styl bycia – choć nie pogardza postępem materialnym – to jednak na piedestale stawia tradycję i tożsamość narodową, a wszystko to co inne jest odbierane jako wrogie lub co najmniej obojętne. Nie trzeba być ekspertem, aby zorientować się, że aktualnie opcja liberalna w kraju naszego dzieciństwa zdecydowanie dołuje. Pomijając wszelkie nadużycia, przekręty i niewydolność rządów Platformy Obywatelskiej, śmiało można powiedzieć, że jej przegrana była w dużym stopniu spowodowana niedocenianiem symboliki narodu, jego bohaterstwa, a nierzadko także i męczeństwa. Okazało się jak bardzo mylili się liczni sceptycy krytykujący kult tragedii smoleńskiej, jako coś co stanie PiS-owi na przeszkodzie do zdobycia władzy w Polsce. Stało się dokładnie na odwrót. Niewykluczone, że na wiosnę prezes Kaczyński oznajmi potwierdzenie hipotezy o smoleńskim zamachu na głowę państwa i podróżującą z nim pokazną część elity III Rzeczypospolitej. Ale nie można również wykluczyć, że – w przypadku braku dowodów na zamach - brat zmarłego tragicznie prezydenta uzna ten fakt i ogłosi go, jak obiecywał, na ostatniej miesięcznicy smoleńskiej 10 kwietnia przyszłego roku. Cokolwiek by miało się stać – i tak wszyscy wiedzą, że co najmniej jedna trzecia naszych rodaków nie widzi nic niewłaściwego w ciągłym odwoływaniu się do historii, tradycji i kultu swoistego „narodu wybranego”. Zgoda - może w sensie biblijnym takim

narodem byli Żydzi. Tym niemniej - jak przyznają nawet najbardziej sceptyczni liberałowie - polskość (wraz z polską wersją katolicyzmu) stanowią wyjątkowo atrakcyjną mieszankę, wciąż zdolną do mobilizowania poparcia zwykłego obywatela kraju między Odrą i Bugiem. Co do tego - nie można żywić żadnych pseudo-postępowych złudzeń. Sam rocznik statystyczny i rosnący PKB nie wystarczą wielu rodakom do szczęścia. Obecna opozycja musi, chcąc nie chcąc, uznać tradycyjne pojmowanie patriotyzmu jako jeden z kilku kluczy dających ponownie szansę pokonania socjalno-narodowo-katolickiej koalicji z PiS-em w roli jej siły przewodniej.

To co przed chwilą przeczytałem nabiera zupełnie innej swoistej aktualności po pamiętnym 19 października, dniu, w którym na Placu Defilad w Warszawie nieopodal Pałacu Kultury, popełnił samobójstwo poprzez samospalenie Piotr Szczęsny, warszawiak w wieku średnim, postać tragiczna, osoba cierpiąca na depresję. Na pewno był patriotą bardzo wyczulonym na wszelkie zagrożenia dla demokracji. Na pewno obawiał się psychicznego powrotu kraju do sytuacji PRL-u. Na pewno nie trawił zamordyzmu i dyktatury - ani czerwonej, ani czarnej, ani też innych. Niestety - w swoim proteście przesadził. Zupełnie tak samo, jak przesadziło kilku mnichów buddyjskich w Wietnamie nie odróżniających dyktatur lepszych od gorszych. Zupełnie tak samo, jak przesadził czeski bohater końca praskiej wiosny Jan Palach, który 16 stycznia 1969 roku podpalił się w centrum Pragi na Pl. Św. Wacława. Przekaz, który zostawił odchodząc z tego świata wcale nie był skierowany do ówczesznie rządzącej partii, ale raczej do zwykłego, ale myślącego człowieka. Człowiekowi z Pragi roku 69, podobnie jak panu Piotrowi z Nieopłomic dwa tygodnie temu, chodziło z pewnością o uzmysłowienie nam pewnej konkretnej postawy życiowej: jeżeli przypadkiem popierasz to co się dzieje w twoim kraju - to w porządku. Ale jeśli nie - to nie udawaj, że jest inaczej, nie bądź obojętny, niech wiedzą co naprawdę myślisz. Jeśli tak uczynisz, wówczas odwagi nabiorą inni.

Jednakże, wśród dziesiątków i setek psychologów, polityków i komentatorów, znalazł się pewien publicysta, który zaczął się dopatrywać w polskich tragediach ostatnich miesięcy jakiegoś drugiego dna. Jego nazwiska nie ujawnię, gdyż wolę żeby został anonimowy dlatego, że wiele opinii jest wygłaszanych nie o samej TRESCI wypowiedzi, ALE DECYDUJE FAKT KTO TO POWIEDZIAŁ. A tego bym bardzo nie chciał. Otóż, ten dość znany dziennikarz obawia się swoistego „wyścigu” na męczeństwo - co za 3 - 4 lata może skończyć się nieco makabrycznym postawieniem sprawy: Wy narodowcy macie SWOJĄ miesięcznicę - a my liberałowie, teraz też mamy swoją. UFF. Takie pogaduszki mogą skłonić wielu, co wrażliwszych, młodych Polaków do porzucenia kraju ojczystego. A tego byśmy przecież nie chcieli.